

Հովհաննես Թումանյան

Կույրերի կարծիքը

(Արևելքի առակներից)

Օրը ցերեկով
Երեք-չորս հոգով
Կույրերը եկան
Փրղին դեմ ընկան:

Մինը, որ մարմնին դիպավ հաստ, ահեղ,
Հե՛յ, գգո՛ւյշ, կանչեց, մի պատ կա էստեղ:
Մյուսը, որ ոտն էր շոշափել իր դեմ՝
Ի՛նչ պատ, ծիծաղեց, էս կոճղ է կարծեմ:
Երրորդի ձեռը կրնճիթն էր ընկել.

Օձ է, օձ, գոռաց, էլ ի՛նչ եք կանգնել:
Մինչդեռ չորրորդը պոչիցը բրոնսած
Քահ-քահ խնդալով ծաղրում էր նրանց.
Վա՛հ, ճիշտ որ կույր եք. չիմացավ ոչ ոք:
Ոչ էս է, ոչ էն, այլ կախած մի թոկ:

Չէ՛, պատ է, չէ, կոճղ չէ, օձ է, չէ, թոկ...
Ու աղմուկելով ամեն մինը ջոկ,
Ինչպես որ եկել
Դեմ էին ընկել,
Էնպես էլ կույր-կույր ետ դարձան կրրկին

Սարի պես փիղը պարզ լուսի տակին:

1909